

Μάταια προσπαθούσα να αντιληφθώ την «προσφορά», τη χρησιμότητα του Χειμώνα. Στη συνείδησή μου, παρέμενε, σαν ένα αναγκαίο κακό ανάμεσα από δυο χρήσιμες, όμορφες εποχές. Μέχρι που...

... σκόνταψα πάνω σε μια πρόταση του Ίωνα Δραγούμη:

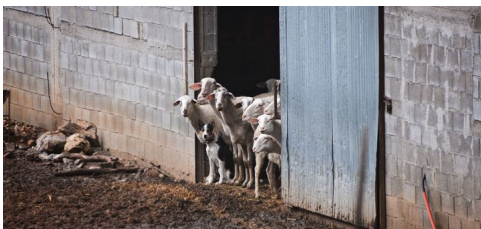
«Εκείνο που με συνδέει μ' έναν τόπο δεν είναι το καλοκαίρι, είναι ο χειμώνας, και με τους ανθρώπους, οι λύπες της αγάπης». Τι σκέφτηκε ο άνθρωπος!

Καταθλιπτική στη βάση της, δαντελένια στη σύλληψη, και ασφαλώς πολύ χειμωνιάτικη, η διατύπωση του σημαντικού και αδικοχαμένου Έλληνα, κατάφερε να μου ανοίξει μια άλλη πόρτα στην αντίληψη περί χειμώνα.

Κι εκεί πάνω,

την εποχή όπου η νύχτα παίρνει τις μεγαλύτερες τιμές της, που σκοτεινιάζει από τις πέντε και που αν δεν έρθει επτά δεν βλέπεις, πέρασα το αυλάκι, από κάτω, από τα Ισθμια, για να το δω και να με δει. Λίγο μετά άρχισε η βροχή. Από τον παλιό δρόμο διότι ταξιδεύουμε, δεν πάμε κάπου και Σολομός, Χιλιομόδι, Άργος, Μύλοι και ο θρυλικός κολοσούρτης έρχεται να αναμοχλεύσει μνήμες Θητείας, νεανικές και ως εκ τούτου λαμπερές.

Δρομολόγιο σχεδόν ανεξέλεγκτο ή καλύτερα απρογραμματίστο. Περιμετρικά το Μαίναλο, μέχρι τη Βυτίνα και μετά μέσα στην καρδιά του βουνού, πάνω στην καρδιά της Πελοποννήσου, κατεβαίνοντας πρώτα νότια και μετά δυτικά. Με το τελευταίο, βροχερό φως, στην απόχρωση του μπλε στη Στερνίτσα και από εκεί στη Δημητσάνα. Διανυκτέρευση.

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα ομίχλη έχει καταπέσει στην μικρή πλατεία όπου βρίσκονται η εκκλησία, το διθέσιο Δημοτικό σχολείο, η Βιβλιοθήκη και το άγαλμα του Γρηγορίου του Ε'. Πορτοκαλί φως, πνιγμένο από την ομίχλη, νυκτερινή ησυχία και ψιλόβροχο.

Λίγες ώρες αργότερα.

Κρύα μέρα, παιδάκια ντυμένα χειμωνιάτικα και πρωινή προσευχή έξω από το σχολειό. Η εικόνα του παιδιού του 21ου αιώνα, της ελληνικής επαρχίας, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την εικόνα του παιδιού της πρωτεύουσας. Πριν από είκοσι και περισσότερα χρόνια δεν ήταν καθόλου έτσι. Αντίθετα σήμερα πολλές περιοχές της επαρχίας δημιουργούν σαφώς καλύτερες συνθήκες για την ανάπτυξη των παιδιών από την πρωτεύουσα.

Χεράκια που σηκώνονται να σχηματίσουν το σταυρό και βιαστικά μέσα να αρχίσει το μάθημα. Αναρωτιέμαι αν σήμερα, είναι καλύτερη εποχή να είσαι μαθητής του Δημοτικού από την δεκαετία του '60.

Miki Theodorakis between his children Margarita and Yorgos, in Zatonina (where they

